

Formační zamyšlení

Proč je málo odpovědí na povolání od Boha? Povolání od Boha je dost, ale odpovědí málo. Ti, kteří odpověděli na povolání, by měli více ukázat krásu svého povolání, a to více svým životem, skutky a radostí než propagací pouhými slovy. Pomáhat novým k modlitbě za identitu a pomoc pro lidskou zralost. Věnovat se novým ve společenství znamená mít v celé komunitě bezpečný prostor a nenechávat formaci jen na jednom člověku. *(Ze zasedání o pastoraci povolání Ifk)*

Naplánuj si:

- Národní františkánská pouť na Hostýn se koná 16. - 17. 9. 2016
- Formační seminář pro členy SFR a přátele sv. Františka se koná 14. - 15. 10. 2016 v Brně (NR SFR) *(Ifk)*

•

P. Alvaro Grammatica Th.D.: Liturgie hodin

Ještě jednou k duchovně formačnímu setkání 12. 3. 2016

v litické Koinonii Jan Křitel (poznámky z přednášky)

Liturgie hodin je veřejná a společná modlitba Božího lidu, není určena jen kněžím a zasvěceným osobám. Má ustálené schéma: žalm, čtení, modlitba. Učí nás principu naslouchání a odpovědi, Bůh k nám mluví (sestupující pohyb) a my mu odpovídáme modlitbou (vystupující pohyb). Boží lid je svolaný Božím slovem a Bohu odpovídá. Člověk dává prioritu Božímu slovu, které proměňuje.

Proč liturgie hodin? Veškerý čas je památkou na Krista. Základem jsou ranní a večerní chvály (nešpory), pak se přidaly další. Slavíme, co Bůh koná v dějinách spásy, a prosíme, aby se to znovu uskutečnilo. Není podstatné, co já cítím, ale co Bůh potřebuje vykonat.

Kořeny jsou v kultuře židovské, středem je to, co Bůh koná – to je typické pro židovské náboženství. Připomínáme si, co Bůh je. Jsme adresáti Božího díla. Proto liturgie, oběť chvály, oslava Boha, který je mocný a pracuje pro nás. Oslava spásy. V době po vyhnanství se Židé modlí třikrát denně, večer, ráno, v poledne (pod vlivem Mezopotámie). Tři fáze starověké historie Izraele – bez chrámu, s chrámem a zase bez chrámu. Ve třetí fázi se stále více posiluje význam Božího slova. Chvála = oběť se koná v synagoze, Boží slovo je zásah ve prospěch Božího lidu. Musím si stále připomínat Boží skutky, celé dějiny jsou „divadlem“, v němž se Bůh projevuje. Pro Ježíše jako Žida byl středem modlitby Bůh, který koná a který je jeho Otcem. I Ježíš se modlí třikrát denně, také bdí v noci na modlitbách. Jeho způsob modlitby přebírají apoštolové. Také prvotní křesťané se modlili třikrát denně (důkazy v evangeliu – ranní chvály na Letnice, Petr a Cornelius se modlili kolem poledne, ve Skutcích jsou zmiňovány večerní modlitby ...). Od typicky židovské modlitby se ale křesťané ve svých modlitbách začínají obracet i k Ježíši Kristu a vzniká křesťanská modlitba.

V prvních církvích vzniká kolem biskupa episkopální úřad a základy breviáře spočívají na společné modlitbě lidu se svým biskupem, kolem katedry, v katedrále. Každý biskup měl svoji kreativitu, byla tradice janovská a pavlovská, ústředním bylo Boží slovo. Kolem roku 300 je do modlitby zaváděna řečtina. Se vznikem mnišských řádů, v nichž převažovali laici, přebírají mniši liturgii katedrál a přidávají vlastní

čtení, texty k rozjímání. Mnišské breviáře jsou méně obřadní, slavnostní. Ke spojení katedrálního a mnišského pojetí a vzniku breviáře došlo po vzniku poutních míst, kdy se při společných modlitbách setkává lid i řeholníci.

Latinizací obřadu (a liturgie hodin) se lid účastní modlitby jen formálně, bez porozumění. Ale lid se také potřebuje modlit, a tak se obrací k různým svatým a koná různá vnější gesta, která nahrazují modlitbu, objevují se různé devocionálie, lid se začíná modlit jinak. Kolem roku 1500 se modlení breviáře stává spíše soukromou záležitostí, slouží k rozjímání. Od 16. století vznikají různé kongregace a také používají modlitbu breviáře a konají společné pobožnosti. Naopak v lidové pobožnosti se objevují např. novény k různým světcům, v nichž se ztrácí Boží slovo a středem se stává tento svatý. Lid do těchto modliteb vnáší své konkrétní prosby. Tento stav přetrvává víceméně až do 2. vatikánského koncilu. Trident přinesl pouze sjednocení breviáře pro klér.

Až 2. vatikánský koncil navrátil strukturovanou biblickou modlitbu zpět k lidu. Liturgie hodin napomáhá lidu v modlitbě. Naším posláním je oživit modlitbu breviáře. Adorace, meditace, růženec a další modlitby nemohou nahradit liturgii hodin. To je oficiální modlitba církve, jejímž středem je Kristus. Žalmy popisují velice dobře ducha židovské modlitby a dodávají jim nový význam. Je třeba modlit se breviář klidně, beze spěchu, kreativně a společně. *(jaš)*

Paulus Terwite: Bohatství prostého života (Inspirace svatým Františkem)

(Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2014, str. 33 – 39)

Odvrhout finanční cíle - Využít možnosti, které nabízí dnešek

Kapitola 4: Že bratři nemají přijímat peníze

1. Přísně zakazují všem bratřím, aby jakýmkoli způsobem přijímali peníze, ať přímo či nepřímo (srov. Mt 10,9).
2. O potřeby nemocných a ošacení všech bratří ať se svědomitě starají jen ministři a kustodové za pomoci duchovních přátel podle podmínek místních, časových a chladného podnebí, jak uznají za potřebné.
3. Vždy však ať dodržují to, co bylo řečeno, totiž aby nepřijímali peníze.

Když se řekne, že někdo, kdo má dost peněz, má vystaráno, naznačuje se tím neblaze, do jaké pouště se takový člověk dostává – už pro něho neexistuje nic, o co by se mohl starat. Možná jen jako dobrodinec. Ale jako takový už určitě doslova ztratil jakýkoliv odhad pro lidi kolem, protože moc, kterou peníze propůjčují, každý pokus vstoupit do rovnocenného vztahu buď poskvrní, nebo úplně znemožní.

Věříme-li odborníkům na ekonomii, dochází u finančních produktů k odtržení hodnoty a protihodnoty. Něco se stává obchodovatelnou hodnotou už jen proto, že je s tím spojeno určité očekávání – že se totiž někdy objeví jakási protihodnota, která této hodnotě bude odpovídat. Tyto naděje se často nenaplní a všichni pak najednou stojí s prázdnými rukama.

V době, kdy se František učil na obchodníka, zakusil, jak peníze narušují, ba ničí vztahy mezi lidmi. Jejich neblahou dynamiku vyjadřuje Ježíš s až bolestnou jasností: „Kdo má, tomu bude dáno a bude mít nadbytek. Kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má“ (Mt 25,29). Jen tak můžeme pochopit radikální předpis čtvrté kapitoly řehole.